

1. søndag i Advent

Matt. 21, 1-9

Digteren Søren Ulrik Thomsen fortæller om en han kender, hvis ven døde. Manden ville så til begravelsen – og hans fem årige søn ville gerne med. ”Nej”, sagde faren. Men nu var drengen som sagt fem år, så han blev ved med at plage om at komme med. Til sidst sagde faren: ”Prøv nu at forstå det, knægt, jeg har kendt den mand altid”. ”Ja”, sagde drengen, ”det har jeg da også!”

På denne 1. søndag i advent – ja i hele adventstiden – bliver vi mindet om, at der er en tid, der ligger udenfor den kronologiske tid, udenfor kalendertiden. Den tid er f.eks. *altid*. Her er det lige meget, hvornår vi har mødt hinanden, hvor længe vi har kendt hinanden. Det vigtige er at: *at* vi har kendt hinanden, at vi er mødtes.

Jeg ved det godt – I ved det godt – at tid også er fylde. Det er den tid, vi kalder højtide her i huset.

Vi ved det ja. Eller gør vi nu også det?

I dag er der en lille artikel i Jyllandsposten. Overskriften er: ”Og det skete *ikke* i de dage”. Ved hjælp af de i tiden så populære faktabokse bliver juleevangeliet trævlet op, stykke for stykke. Stjernen, stalden, hyrderne, de vise mænd. Intet af det skete i de dage. Det er artiklens i dybeste forstand ånds-

svage pointe.

Desværre er det mig, der er eksperten i den famøse artikel, det er mig der gør det af med julefortællingen ved hjælp af den angiveligt nøgne historiske sandhed.

Da den unge journalist præsenterede mig for ideen troede jeg naivt, at jeg kunne udfordre den ensidige vinkel, der fra begyndelsen var lagt ind over.

”Du kan ikke sætte juleevangeliet på faktabokse”, forsøgte jeg – ”det svarer til at begynde at rette stavfejl i kærestebrevet fra den elskede”.

Eller når du får et barn, så er det da lige meget, hvornår det bliver født, og hvor meget det nøjagtig vejer og måler – hovedsagen er *at* det blir født.

Og at Jesus blev født flere år før Kristi fødsel, så at sige – det er altså ikke Breaking News, selvom også pavens nyligt udgivne bog kunne give det indtryk.

De første 525 år var kristne ligeglade med kronologisk tid i al almindelighed. Så var der en munk i Rom, der synes det kunne være godt at vide, hvornår påsken ville falde frem i tiden. Og så blev vores tidsregning til. Det har vist sig meget gavnligt, må man sige, at have en fælles tid som fælles orienterings-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 241. 115. årgang
November 2014
ISSN 0901-2214

punkt.

Men igen, det er ikke hvornår eller hvor længe siden Jesus blev født, der er interessant, det er det, *at* han blev født – i tidens fylde.

Vi ved det også godt. Vi oplever jo hele tiden tiden som andet end kronologisk tid. ”De seneste ti år gik dobbelt så hurtigt som tiåret før”, som digteren siger.

Og har vi vores gang på plejehjemmet, ved vi godt hvad digteren mener, når han i et andet digt skriver:

Også småbørn drømmer om deres fortid som er stor og dunkel og fuld af dufte og ubetydelige skikkelser der spejler sig i de lakerede gulve. Selv oldinge føler sig fortabte når de sidder og stirrer ud i fællesarealerne og pludselig husker at de har mistet deres forældre.

Uanset hvornår vi mister vores forældre så har vi alle sammen haft dem *altid*.

Det gælder forunderligt nok også i forhold til vores børn.

Når jeg besøger dåbsforældre ganske få måneder efter de har fået deres første barn, så siger de i hvert fald det samme, selvom det egentlig ikke er rigtigt, så er det sandt: Det er som om vi har haft vores barn altid. Vi kan knap huske tiden før hende, hvad vi fik den til at gå med. Så jo, der er et før og et efter, og så alligevel ikke. Nutiden kaster sit lys bagud – den kronologiske tid må vige for den oplevede tid.

Er vi på besøg i barndommens gade, siger digteren i endnu et andet digt, så kan vi op-

leve, at dagen i dag på en gang er før og efter. Han har helt ret, vi ved godt det er, lad os sige, 50 – 60 - 70 år siden vi løb rundt med snotnæse og strømperne i ål, alligevel blander personerne fra dengang og nu sig. Der er mejeriudsalget, hvor Døve Erna regerede, der er Bommelum Henning, som var gadens landsbytosse sammen med Jens Mavepine – og selvom det nu dufter af shawarma er det en anden duft erindrungen fremkalder: Duf-ten eller måske rettere lugten af en krasser, som var det eneste man som barn havde råd til ved pølsevognen: Altså et pølsebrød med det hele undtagen pølse. Åh fryd, åh glæde, sådan at være tilbage for en stund.

Livet leves forlæns og forstås baglæns. Hvem af os kender ikke dette falske Kierkegaard citat. Det er på en måde rigtigt – men ikke sandt nok. For erindrungen er lumsk - de gode gamle dage var jo ikke altid så gode.

Men forståelsen af livet, vores fortid og nutid, er så Gud ske lov ikke kun knyttet til det som var, og det som er – først og sidst er forståelsen og meningen knyttet til det, der skal komme.

Igen får digteren ordet:

Et kort øjeblik når jeg vågner har jeg glemt at kastanjen overfor er fældet og at bøjerne af min ungdoms stjerne gule og bulnede står i en kasse på gaden til ti kroner stykket ja, selv at du for længst er væk.

Men i næste sekund har jeg indhentet alle de tredivende år

og hen under aften oven i købet fået en fremtid før natten tar mig tilbage.

Det er hvad adventstid er, den tid vi går ind i i dag, på denne første dag i det nye år den tid hvor: Han kommer til os, kommer os i møde, skænker os en fremtid, så natten aldrig mere kan tage os tilbage.

Ja, forståelsen af vores liv er knyttet til det, der skal komme. Endnu ser vi et i et spejl i en gåde, men da skal vi ses ansigt til ansigt. Ses med ham, der har kendt os altid – ja, fra før vi blev dannet i moders liv.

Ses med ham hvis kærlighed vi i liv og død aldrig skal være skilt fra.

Jeg talte for nylig med en parterapeut, der betroede mig at nøglen til det perfekte ægteskab bl.a ligger i, man afstår fra ordene *altid* og *aldrig*, når man skændes. Man kan ikke skændes, hvis man afholder sig fra de to ord. Det er ikke helt forkert. Jeg har faktisk afprøvet teorien. Og hvis vi mennesker ikke var lavet af kød og blod, hvis vi kun var fornuft og ikke havde et bankende hjerte, hvis ikke vi kendte til skuffede længsler og bristede forventninger, så ville vi måske kunne lære os selv at leve sammen uden at skændes. Pænt og ordentligt – og ja uliden-skabeligt, - kærlighedsløst.

Aldrig og *altid*. Det er jo nemlig kærlighedens sprog. At sige ”nogle gange”; at sætte tid på og at sætte betingelser. Det er begyndelsen og enden for kærligheden at blive sat på kronologisk tid – eller i faktaboks.

Som vi skal synge det om lidt:

Klokken slår,

tiden går,
kærligheden ej tæller år,
den kan gøre det gamle ungt,
gøre let det, der synes så tungt, ...

Uanset hvor vi er i vores liv, om vi er småbørn eller oldinge er kærlighed ikke noget, der kun ligger bag os. Noget vi engang har haft og nu har mistet. Det er det glædelige budskab i dag.

For i dag lige nu og her kommer han os i møde – han giver sig selv for os – mætter os daglig af sin fylde. Han gir sit selv og sit liv, for at der skal komme liv, lys og håb i vores liv. For at vi skal have noget at leve for. Så at ikke vi ender med at leve kun fra brystet og opad, som omvandrede faktabokse. Det har aldrig været meningen. Det begynder og slutter i kærlighed. Altid.
Glædelig advent!

Lena Kjems
Vejlby Kirke

Salmer:
74, 76, 85, 399, 438, 439, 86, 80

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk